

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 maja 2016 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk -Północ w Gdańsku, Wydział I Cywilny

w składzie :

Przewodniczący SSR Agnieszka Piotrowska

Protokolant staż. Marek Maślany

po rozpoznaniu w dniu 24 maja 2016 roku na rozprawie

sprawy z powództwa T. Ś.

przeciwko Towarzystwu (...) Spółka Akcyjna w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) Spółka Akcyjna w W. na rzecz powoda T. Ś. kwotę 17.305,10 zł (siedemnaście tysięcy trzysta pięć złotych dziesięć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 4 marca 2012 r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 899 zł (osiemset dziewięćdziesiąt dziewięć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Gdańsk Północ w Gdańsku kwotę 195,20 zł (sto dziewięćdziesiąt pięć złotych dwadzieścia groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

UZASADNIENIE

Powód T. Ś. wniósł o zasądzenie od pozwanego Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 17.974,81 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 03.03.2012r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że w następstwie zdarzenia komunikacyjnego w dniu 31 stycznia 2012 roku uszkodzeniu uległ pojazd mechaniczny marki C. (...) o nr rej. (...) stanowiący własność T. Ś.. Sprawca zdarzenia posiadał ubezpieczenie OC w pozwanym Towarzystwie (...). W następstwie zgłoszenia szkody pozwany przeprowadził postępowanie likwidacyjne, w którego toku wypłacił powodowi kwotę 12.979,80 zł. Powód pisemnie wezwał pozwanego do dopłaty kwoty 17.974,81 zł tytułem brakującej części odszkodowania.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa, oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W pierwszej kolejności pozwany podniósł zarzut przedawnienia wskazując, iż przyznał odszkodowanie decyzją z dnia 28.02.2012r. i od tej daty biegnie trzyletni termin przedawnienia, tymczasem powód wniósł pozew w dniu 02.03.2015r.

W uzasadnieniu pozwany podał, iż powód w pozwie nie wskazuje czy jej samochód został już naprawiony, a jeżeli tak – jaki był poniesiony przez nią koszt naprawy. Pozwany podniósł, iż wypłacona przez niego kwota w pełni rekompensuje

poniesioną przez powoda szkodę. Wskazał, iż powód najprawdopodobniej naprawił pojazd za kwotę znacznie niższą od dochodzonej pozwem, wniósł o przesłuchanie powoda na okoliczność naprawy pojazdu oraz o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego po przeprowadzeniu oględzin.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 31 stycznia 2012 r. na skutek kolizji drogowej uszkodzeniu uległ pojazd marki C. (...) o nr rej. (...) stanowiący własność powoda. Odpowiedzialnym za powstanie kolizji oraz powstałą w jej wyniku szkodę był kierujący pojazdem, którego posiadacz ubezpieczony był z tytułu odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w Towarzystwie (...) S.A.

(okoliczność bezsporna)

Szkoda wynikła z powyższej kolizji została zgłoszona pozwanemu w dniu 02 lutego 2012 roku.

(okoliczność bezsporna, nadto akta szkody)

Decyzją z dnia 28.02.2012r. pozwany przyznał powodowi odszkodowanie w kwocie 12.979,80 zł.

(dowód: decyzja k. 30)

Ekonomicznie uzasadniony i celowy koszt naprawy pojazdu marki C. (...) o nr rej. (...) po kolizji z dnia 31 stycznia 2012r. w oparciu o stawki robocizny 90/100 zł netto za roboczogodzinę wynosi 26.621,87 netto, 30.284,90 zł brutto. Pełna restytucja pojazdu nastąpi poprzez zamontowanie części oryginalne, użycie części używanych nie zapewni przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego.

(dowód: pisemna opinia biegłego sądowego w zakresie techniki samochodowej i ruchu drogowego wraz z kosztorysem naprawy k. 51-75)

Pozew w niniejszej sprawie został wniesiony w dniu 02. (...).

(dowód: pierwsza strona pozwu wraz z prezentacją k. 3)

Sąd zważył, co następuje:

Dokonując ustaleń w sprawie, Sąd oparł się na dokumentach przywołanych w części uzasadnienia ustalającej stan faktyczny, w tym zawartych w aktach szkody. Treść i prawdziwość tych dokumentów nie budziła wątpliwości Sądu ani nie była przez strony kwestionowana, dlatego Sąd uznał je za wiarygodne dowody w sprawie.

Za podstawę ustaleń faktycznych Sąd przyjął opinie biegłego z zakresu ruchu drogowego i rekonstrukcji wypadków drogowych. Opinia jest obszerna, szczegółowa, wyczerpująca i przekonująca. Zawierają kategorię i spójne wnioski, których uzasadnienie jest czytelne. Biegły sporządził opinie w oparciu o cały materiał dowodowy, w tym zawarty w aktach szkody.

Strona pozwana kwestionowała opinie biegłego sądowego wskazując iż biegły niezasadnie przyjął, iż naprawy należy dokonać przy użyciu części nowych, oryginalnych w sytuacji gdy powód nie wykazał aby do naprawy użył nowych części nadto na rynku występują części zamiennie alternatywne. Wniósł o dokonanie oględzin pojazdu celem ustalenia części zamiennych użytych do naprawy. Wskazać należy, iż bezprzedmiotowym byłoby ustalanie w drodze oględzin jakich części użył do naprawy powód skoro jak wynika z opinii biegłego naprawa przy użyciu części nowych oryginalnych jest niezbędna do przywrócenia walorów trwałościowych, estetycznych, bezpieczeństwa pojazdu oraz umożliwiających zachowanie oryginalności modelu. Z akt szkody nie wynikało aby pozwany w toku oględzin pojazdu ustalił, iż są w nim zamontowane jakiegokolwiek części nieoryginalne. Tym samym nawet gdyby zostało ustalone iż powód dokonał naprawy przy użyciu części alternatywnych, naprawa taka nie przywracałaby pojazdu do stanu poprzedniego.

Powództwo w przeważającym zakresie było zasadne.

W pierwszej kolejności należy odnieść się do podniesionego przez stronę pozwaną zarzutu przedawnienia. Niewątpliwie termin przedawnienia roszczenia dochodzonego przez powoda to trzy lata – 819 § 3 k.c. w zw. z art. art. 442 § 2 k.c. Termin ten rozpoczyna swój bieg w dniu w którym miało miejsce objęte ubezpieczeniem. Jak wynika z treści art. 819 § 4 k.c. bieg terminu przedawnienia przerywa się przez zgłoszenie roszczenia zakładowi ubezpieczeń, rozpoczyna się na nowo od dnia w którym zgłaszający roszczenie otrzymał na piśmie oświadczenie o przyznaniu lub odmowie świadczenia. W niniejszej sprawie ustalono, iż pozwany przyznał świadczenie powodowi decyzją z dnia 28.02.2012r. Brak było jednak w aktach szkody dokumentu z którego wynikałoby kiedy powód otrzymał przedmiotową decyzję. Biorąc pod uwagę czas obiegu korespondencji należało uznać iż powód wnosząc pozew w dniu 02.03.2015r. wniósł go przed terminem przedawnienia. Pozwany na którym spoczywał w tym zakresie ciężar dowodu nie wykazał okoliczności przeciwnych.

Przechodząc do rozważań merytorycznych należy w tym miejscu zaznaczyć, iż naprawienie szkody oznacza wykonanie czynności niezbędnych do przywrócenia stanu sprzed szkody zaistniałej w pojeździe, przy czym brak poniesienia tych kosztów przez stronę poszkodowaną nie oznacza, iż szkody tej nie poniosła. Powód ma prawo żądać uiszczenia na jego rzecz odszkodowania w wysokości niezbędnej do przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego bez względu czy naprawy dokonał.

Zgodnie bowiem z przepisem art. 822 k.c. w wyniku zawarcia umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Świadczenie ubezpieczyciela obejmuje zapłatę sumy pieniężnej odpowiadającej wysokości poniesionej przez poszkodowanego szkody (art. 805 k.c.). Wysokość odszkodowania powinna być określona według reguł określonych w art. 363 k.c. i art. 361 k.c., przy czym w przypadku uszkodzenia rzeczy w stopniu umożliwiającym przywrócenie jej do stanu poprzedniego, osoba odpowiedzialna za szkodę obowiązana jest zwrócić poszkodowanemu „wszelkie celowe, ekonomicznie uzasadnione wydatki, poniesione w celu przywrócenia do stanu poprzedniego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 listopada 1970 r., II CR 425/72, OSNCP 1973/6/111).

Należy wskazać, iż Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 05.11.1980 r., w sprawie o sygn. akt III CRN 223/80 (OSNC 1981/10/186) wyraźnie stwierdził, że obniżenie należnego poszkodowanemu świadczenia o stopień amortyzacji wymienionych części pojazdu na nowe nie znajduje podstaw prawnych. Oznacza to, że odszkodowanie należy ustalić według cen nowych części, bez pomniejszania o amortyzację. Naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu. Oznacza to, że do ekonomicznie uzasadnionych wydatków zaliczyć należy koszt nowych części i innych materiałów, których użycie było niezbędne do naprawienia uszkodzonej rzeczy. Jeżeli do osiągnięcia celu przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego konieczne jest użycie nowych elementów, to poniesione na to wydatki wchodzą w skład kosztów naprawienia szkody poprzez przywrócenie rzeczy do stany poprzedniego. W konsekwencji wydatki te w ostatecznym wyniku obciążają osobę odpowiedzialną za szkodę, również obniżenie należnego powodowi świadczenia o stopień amortyzacji wymienionych części pojazdu na nowe nie znajduje dostatecznych podstaw prawnych” (Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 05.11.1980 r. w sprawie o sygn. akt III CRN 223/80 OSNC 1981/10/186).

Zgodnie z kolei z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1980 roku (III CRN 223/80, OSNC 1981/10/186), który niniejszy Sąd podziela w całości, przywrócenie rzeczy uszkodzonej do stanu poprzedniego polega na doprowadzeniu jej do stanu używalności w takim zakresie, jaki istniał przed wyrządzeniem szkody. Jeżeli do osiągnięcia tego celu konieczne jest użycie nowych elementów, to poniesione na nie wydatki wchodzą w skład kosztów naprawienia szkody przez przywrócenie rzeczy do stanu poprzedniego. W konsekwencji powyższe wydatki obciążają osobę odpowiedzialną za szkodę.

W niniejszej sprawie powód żądał kwoty 17.974,81 zł tytułem nie przyznanej przez pozwanego pozostałej części odszkodowania.

Ekonomicznie uzasadniony koszt przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego Sąd ustalił w oparciu o opinię biegłego.

Wobec faktu, iż niezbędny i ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy pojazdu wyniósł 30.284,90 zł brutto, a powodowi tytułem odszkodowania wypłacono kwotę 12.979,80 zł, na rzecz powoda należało zasądzić kwotę 17.305,10 zł., a w pozostałym zakresie powództwo oddalić.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481§1 i 2 k.c. w zw. z art. 14 ust.1 i 2 ustawy z dnia 22 maja 2003r. ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych zasądając je od 31-szego dnia od zgłoszenia szkody. Skoro szkoda zgłoszona została w dniu 02 lutego 2012r. to odsetki należało zasądzić od dnia 04 marca 2012r. a w pozostałym zakresie żądanie oddalić.

W punkcie III Sąd orzekł o kosztach procesu zgodnie z art. 98 k.p.c., 108 k.p.c. w zw. art. 100 k.p.c. Mając na uwadze, iż powód uległ jedynie w nieznaczej części swego żądania Sąd obciążył pozwanego obowiązkiem zwrotu kosztów procesu w całości. Na koszty poniesione przez powoda składała się opłata w kwocie 899 zł.

W pkt IV wyroku Sąd nakazał ściąganie od pozwanego kwoty 195,20 zł tytułem pokrycia wydatków związanych z dopuszczeniem dowodu z opinii biegłego w zakresie w jakim nie zostały one pokryte z zaliczki.

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)